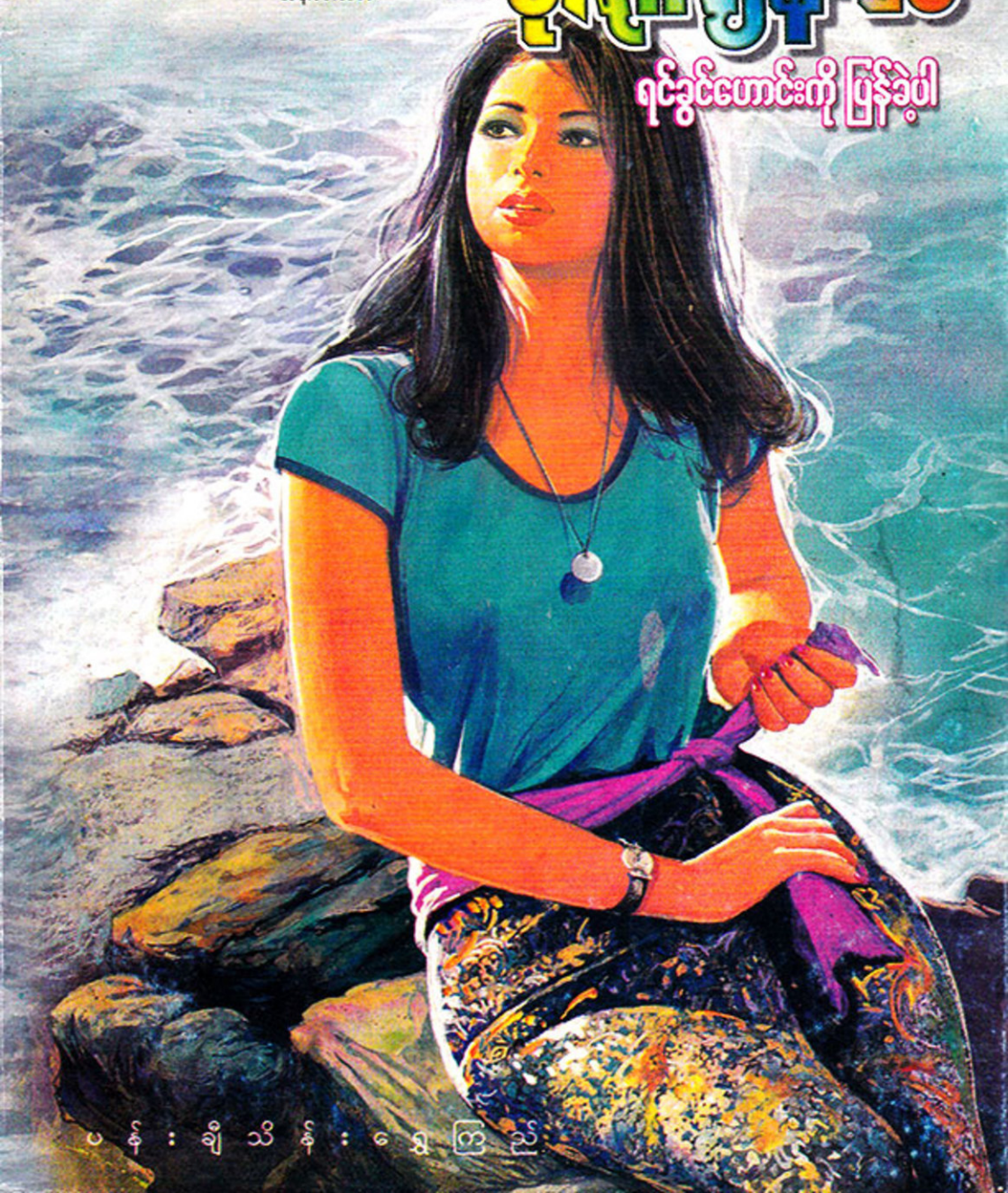

လဲ : ချ င် : ဝ ဣ | သ န

ပျိုလှပျိုလှနိုး၆၀

ရင်ခွင်ဟောင်းကို ပြန်ခွဲပါ

ပ န် : ချိ သိ န် : စ ရ ဩ ည်

(၁)

"ကျော့ကျော့ရေ၊ မေ လေ ကိုကို့ဆီ လိုက်သွားမလို့ "

"ဟုတ်လား၊ သူကမလာနိုင်တော့၊ မေမေ လိုက်သွားတာကောင်းပါတယ်"

"ပိုက်ပိုက်နဲ့ ထွေးထွေးကလည်း အဖေ့ကို သိပ်ပြီးတွေ့ချင်နေကြတယ်လေ"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ အဖေနဲ့ မတွေ့ရတာ တစ်နှစ်တောင် ကျော်နေပြီပဲ"

"အစ်ကိုသန်းအောင်က တော်တော်အလုပ်များ တာပဲနော်"

"ဟုတ်တယ် ကျော့ကျော့ရဲ့ ၊ သူက သူ့အလုပ်ကို သိပ်ပြီး အလေးထားတာ"

"သူ့အလုပ်လုပ်နေတာကလည်း မိသားစုအတွက်ပါပဲ မမမေရယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူရှာနိုင်ဖွေနိုင်လို့ မမမေတို့ သားအမိတွေ ကောင်းကောင်း နေရတာ သိပါတယ်"

လင်သားအပေါ်တွင် နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သော ဒေါ်ခင်မေလင်းက အမှန်ကို တစ်ချက်ဝန်ခံလိုက်သည်။ ။

"ကလေးတွေက နေ့တိုင်းလိုလို အဖေ့ဆီကို သွားချင်တယ်လို့ ပူဆာနေကြတယ်၊ အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ခရီးသွားရမှာ ခပ်လန့်လန့်ပဲ"

"နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်ဆော့ကြတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အခု ကျော့ကျော့က နွေကျောင်းပိတ်ပြီနော်"

"ဟုတ်တယ် မမမေ"

"ကျော့ကျော့ကို အကူအညီတောင်းရင် ပေးမှာ လား"

"ပြောပါ မမမေ"

သွယ်သွယ်လျလျ ဖူးဖူးစင်စင်လေးနှင့် လှနေသော ကျော့ကျော့စံကို
ဒေါ်ခင်မေလင်းကကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

"မမမေနဲ့ အတူ အဖော်လုပ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပေးနိုင်မလားလို့ ပါ"

"မမမေနဲ့ ကလေးကို လိုက်ခဲ့ရမှာ လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

ကျော့ကျော့စံရဲ့ နှလုံးသား ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင် ခုန်မြည်သွားသည်။ ။
ကလေးမြို့တွင် ရှိနေသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် ကျော့ကျော့စံ သိ
ပ်ကိုရင်ခုန်သွားပါပြီ။

"ဘယ်လိုလဲ လိုက်မယ်မဟုတ်လား"

ကျော့ကျော့စံရဲ့ မျက်နှာကို လေ့လောသောအပြုံးနှင့်
ဒေါ်ခင်မေလင်းက ကြည့်ပြီးမေးသည်။ ။

ကလေးကို သိပ်သွားချင်နေသော ကျော့ကျော့စံအတွက် အလွန်နှစ်
သက်ဖွယ်ကောင်းသော အခွင့်အရေးကို ရရှိလိုက်ပါပြီ။

"လိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်တော့သွားမှာ လဲ"

"သုံးလေးရက်နေရင် သွားမှာ "

"ရပါတယ် မမမေ"

"ကျော့ကျော့ပါရင် မမမေလည်း အဖော်ရပါတယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ပျော်မှာပဲ"

သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် နုနုဖတ်ဖတ်လေး လှနေသော ခင်မေလင်းက ဝမ်းသာစွာ ပြောသည်။ ။ ကလေးနှစ်ယောက်အမေလို့ ပင် မထင်ရလောက်အောင် ခင်မေလင်းက နုနယ်နေပါသေးသည်။ ။

"ဘာနဲ့ သွားမှာ လဲ မမမေ"

"တောင်းအောင်တစ်စီးလုံးငှားပြီး သွားမှာ ပေါ့၊ ဒါမှ သက်သောင့်သက်သာနေချင်သော ခင်မေလင်းက ခရီးသွားရာမှာ လည်း သက်သက်သာသာ သွားချင်သည် "

"အရေးထဲကျမှ အိမ်က မြင့်အေးကလည်း အမေနေမကောင်းလို့ တောပြန်သွားတယ်၊ သူရှိရင် သူပါခေါ်သွားချင်တာ"

"ကျော့ပါနေပြီပဲ မမမေရယ်၊ အဖော်ရပါပြီ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျော့ကျော့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်"

"ညီအစ်မတွေလို နေကြတာ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးမမမေရယ်"

"ကျော့ကျော့ကို ခေါ်သာခေါ် ရတယ်၊ ကိုရဲနိုင်က ထည့်ပျံ့မလားမသိဘူး"

"သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ မမမေရယ်"

"တကယ်မဆိုင်တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် မမမေရယ်၊ ကျော့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး"

"အများ အမြင်မှာ တော့ ဆိုင်နေပြီနော်"

"သူ့ကို ကျော့အဖြေမပေးသေးပါဘူး"

"ဟုတ်လား၊ သူက ကျော့ကျော့ကို ကမ်းလှမ်းနေတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိရောပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် မမမေ"

"အတော်ခွဲကြီးတာပဲနော်"

"တစ်နေ့နေ့ ကျော့တုံ့ပြန်လာမယ်လို့ သူမျှော်လင့်နေတယ်"

"ကိုရဲနိုင်လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့ သူ့ကို ကျော့ကျော့ဘာလို့ လက်မခံသေးတာလဲ"

"လက်မခံနိုင်သေးလို့ ပေါ့ မမမေရယ်"

ကျော့ကျော့စံကိုကြည့်ပြီး ခင်မေလင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ကျော့ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကလေးကိုလိုက်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ခင်မေလင်းရဲ့ အိမ်ကနေ ကျော့ကျော့စံက ပြန်လာသည်။ ။ တစ်လမ်းတည်းမှာ နေကြသူတို့ မို့ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး၊ တစ်လမ်းတည်းသားမို့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ ။

တစ်ချိန်က အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ယခုအခါမှာ သည် လမ်းထဲမှာ မရှိတော့သောသူတစ်ယောက်ကို ကျော့ကျော့စံက လွမ်းမောတသစ်တိတွေ ပိုသွားသည်။ ။

ကျော့ကျော့စံက မိခင်ရဲ့ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်ဆွေဆွေနှင့် အတူ နေသည် ။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးသွားပြီး အဒေါ်အပျိုကြီးနှင့် အတူ နေထိုင်သည် ။ မိဘများ ထားခဲ့သော အိုးအိမ်အမွေအနှစ်များ နှင့် ကျော့ကျော့စံသည် ပြည့်စုံစွာနေထိုင်စားသောက်နိုင်သည် ။ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကလည်း ကျော့ကျော့စံကို ကူညီသိက္ခာလေးနှင့် ပြည့်စုံစေပါသည် ။ ကျော့ကျော့စံက အဒေါ်ဖြစ်သူထံတွင် ခရီးသွားပါမည့် အကြောင်းကို ခွင့်ပန်သည် ။

"ဒေါ်လေးရေ၊ မမမေတို့ နဲ့ ကျော့ ခရီးထွက်မလို့ "

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ"

"ကလော့ကိုလေ"

"ဘယ်တော့သွားမှာ လဲ"

"ဒီသုံးလေးရက်အတွင်း သွားမယ်၊ ဒေါ်လေးရော လိုက်မလား"

"မလိုက်ချင်ပါဘူးကွယ်"

"ဟိုမှာ တစ်လလောက်ကြာရင်ကြာမှာ ၊ ဒီမှာ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ သွားရတာ၊ စိတ်ချလက်ချသွားပါ"

ကျော့ကျော့စံက အုပ်ထိန်းသူ ဒေါ်ဆွေဆွေထံတွင် ခွင့်တောင်းလိုက်သည် ။ ကလော့မြို့တွင် ဒေါ်ဆွေဆွေတို့ သိကျွမ်းနေသော တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသည် ဆိုတာကိုတော့ အသိမပေးလိုပါ။

"မောင်ရဲနိုင်ကိုရော ခရီးသွားမှာ ပြောပြီးပြီလား"

"ဘာဆိုင်လို့ သူ့ကိုပြောရမှာ လဲ ဒေါ်လေးရယ်"

"မောင်ရဲနိုင်က သမီးအပေါ် ဒီလောက်စေတနာ မေတ္တာတွေထားတာ မဆိုင်ဘူးလို့ မပြောပါနဲ့ ကွယ်"

ကျော့ကျော့စုံကို ရဲနိုင်နှင့် အလွန်သဘောတူနေသော ဒေါ်ဆွေဆွေက ရဲနိုင်ကို အလေးထားစွာ ပြောနေသည်။ ။

"သမီးအပေါ်မှာ မောင်ရဲနိုင်က စိတ်ရှည်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ ငြင်းစရာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ သမီးရယ်၊ ရုပ်ချောတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘာလိုသေးလဲ"

"လိုတာပေါ့ဒေါ်လေးရယ်"

"ဘာလဲ ပြောပါဦး"

"အချစ်လေ"

"အဲဒါလည်း ပါသားပဲ၊ ဟိုက သမီးကိုချစ်လိုက်တာ တုန်လို့ လေ"

"သူက ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ကျော့ကမှ သူ့ကိုမချစ်နိုင်တာ"

"အခုထိ ရူးတုန်းပဲလား၊ ကိုယ့်ချစ်ကိုမရှာနဲ့ ၊ သူချစ်ကိုရှာလို့ ဒေါ်လေးပြောရတာလည်း မောပြီကွယ်၊ သိပ်ပြီးဟန်မူရာတွေ မများ နေနဲ့ ၊ တော်ကြာ သူများ နောက်ပါသွားလိမ့်မယ်"

"ပါသွားတော့လည်း နားအေးတာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်"

"ဒီမိန်းကလေးနွယ် ပြောရခက်လိုက်တာ"

ဒေါ်ဆွေဆွေက ခေါင်းမာသော ကျော့ကျော့စုံကိုကြည့်ပြီးသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ လူတော်လူကောင်းဖြစ်သော ရဲနိုင်ကို ကျော့ကျော့စုံ လက်ခံလိုက်ရန် နားသွင်းသော်လည်း သူသာ ဖတ်ဖတ်မောသည်။ ။ ကျော့

ကျော့စံက လုံးဝလုပ်ရှားမှုမရှိပါ။

"အရိုးများ သလေး ချေးခါးသလေး လုပ်မနေနဲ့ ၊ တော်ကြာအရွယ်
ဟိုင်းပြီး အပျိုကြီးဖြစ်နေလိမ့်မယ်"

"ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်က အပျိုကြီးဖြစ်နေပြီး ကျော့ အပျိုကြီးလုပ်မှာ
ကို အားမပေးဘူးလား"

"မပေးချင်ပါဘူး"

"ဘာပြုလို့ လဲ ဒေါ်လေးရယ်"

ကျော့ကျော့စံက ဒေါ်ဆွေဆွေကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေသည်။ ။

"ကိုယ်ကမမွေးဘဲ သူများ မွေးထားတဲ့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်၊ စကား
နားမထောင်တဲ့ သားသမီးမျိုးတွေနဲ့ တွေ့မှာ စိုးလို့ ဟေ့"

စိတ်တိုတိုနှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေပြောလိုက်ဟန်ကို သဘောကျပြီး ကျော့
ကျော့စံက ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဒေါ်လေးက စိတ်ဆိုးလည်း လှနေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ များ
တောင်ယောက်ျားမရတာ အံ့ဩစရာပဲနော်"

ဒေါ်ဆွေဆွေရဲ့ မျက်နှာက ဒေါသကြောင့် နီရဲသွားသည်။ ။

"မရတာ မဟုတ်ဘူး အေ့၊ မလိုချင်လို့ မယူတာ သိလားဟဲ့"

ဒေါ်ဆွေဆွေက မကျေနပ်စွာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်တုံ့ပြန်နေသည်။ ။

"အစက ဒီလိုစကားနားမထောင်တဲ့ တူမမျိုးနဲ့ နေရမှာ သိရင် ကိုယ့်
ဘာသာ ယောက်ျားယူပြီး ကလေးတွေ မွေးလိုက်ပါရဲ့ "

"ဟား ...ဒေါ်လေးမှာ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုးရှိရင် နောက်မကျသေးပါဘူး၊
အချိန်မီပါသေးတယ်၊ လုပ်လိုက်ပါလား"

"တော်စမ်း ကျော့ကျော့စံ၊ ငါ့ကို ဒေါသဖြစ်အောင် ဆွမနေနဲ့ "

ဒေါ်ဆွေဆွေက နောက်ပြောင်နေသော ကျော့ကျော့စံရဲ့ ဘေးကနေ စိတ်တိုစွာ ထပြီးထွက်သွားသည်။ ကျော့ကျော့စံက နောက်ပြောင်လိုက်ရသည့် အတွက် ပျော်သွားသည်။

ကျော့ကျော့စံက ခရီးထွက်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ လိုအပ်သည် များ ဝယ်ရန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့သွားသည်။ ညနေစောင်းမှာ ဈေးကပြန်ရောက်လာစဉ် အိမ်မှာ ရဲနိုင်ရောက်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။

ရဲနိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျော့ကျော့စံက စိတ်ညစ်သွားသည်။ ရဲနိုင်အား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ခင်ပါသည်။ အဆင့်တွေတိုးချင်သော ရဲနိုင်ရဲ့ နားပူနားဆာလုပ်သည် ကို တစ်ခါတစ်ခါ အလွန်စိတ်ရှုပ်ပါသည်။

။

"ခရီးသွားမလို့ ဆို"

"ဟာ ...သတင်းက ပြန့်တာ မြန်လှချည်လား"

ကျော့ကျော့စံ ဧည့်ခန်းထဲသို့အဝင်မှာ ရဲနိုင်က ဆီး၍ မေးသည်။ ကျော့ကျော့စံက ရယ်ဟဟနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"သတင်းမပြန့်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ကို အခုပဲ ဒေါ်လေးကပြောလို့ "

"ဟုတ်တယ် မမမေတို့ နဲ့ ခရီးသွားမလို့ "

"ကလေးကိုဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဟိုမှာ နေမှာ လဲ"

"သူတို့ နေသလောက် ကျော့လည်း နေရမှာ ပေါ့"

"အဲလိုအကြာကြီးကျော့ရယ် မသွားပါနဲ့ "

"ကျောင်းပိတ်တုန်းသွားရတာ"

"ကျော့ အကြာကြီးသွားရင် ကိုယ် လွမ်းနေရမှာ ကို မသနားဘူးလား

"

"ဘာဆိုင်လို့ လွမ်းရမှာ လဲ"

"ကျော့ရယ် အဲဒီလို စကားကို ပြီးစလွယ်မပြောပါနဲ့ ၊ ကျော့ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်နေတော့ ကျော့ကိုမမြင်ရမတွေ့ရရင် လွမ်းမှာ ပဲပေါ့"

"ကိုရဲနိုင်ရယ်၊ အခုထိ ကျော့ကိုစိတ်မကုန်သေးဘူးလား၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာလိုက်ပါလားဟင်"

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကျော့ရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်က ဟိုလူ ဒီလူ ပြောင်းပစ်လို့ ရတဲ့ အပေါစားမှ မဟုတ်တာ"

ရဲနိုင်က ပေါ့ပေါ့ပြက်ပြက်ပြောလိုက်သော ကျော့ကျော့စံရဲ့ စကားကို အခံရခက်သွားသည် ။

"သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျော့အပေါ်မှာ မလျှော့တဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ ဇွဲရှိရှိချစ်နေတာတောင် ကိုယ့်မေတ္တာရဲ့ အတိမ်အနက်ကို မသိသေးဘူးလား"

"သိပါတယ်ကိုရဲနိုင်ရယ်၊ သိလို့ လည်း အသွားရှိပြီးအပြန်မရှိတဲ့ ကျော့ဆီကမေတ္တာကို မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး၊ ဒီတစ်သက် ကိုရဲနိုင်ကို ကျော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ ပါ"

"ဒါဆိုကျော့က တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးလုပ်မှာ လား"

"ဟင့်အင်း၊ ချစ်နိုင်တဲ့ သူတွေရင် ယူမှာ ပါ"

"ဒါဆို ကိုယ်လည်း နောက်မဆုတ်ဘူး၊ ကျော့ချစ်နိုင်တဲ့ အချိန်အထိ ကြိုးစားနေမယ်"

ခွဲကြီးသော ရဲနိုင်ကိုကြည့်ပြီး ကျော့ကျော့စံက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ကျော့ကိုစောင့်ရင်းနဲ့ အဘိုးကြီးဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အဲဒီအခါကျ ကျော့လည်း အဘွားကြီးဖြစ်သွားမှာ ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျော့လက်မထပ်သရွေ့ ကိုယ်ကြိုးစားပိုင်ခွင့်တွေ ရှိသေးတယ်လို့ ခံယူထားတယ်"

"ကျွတ် ...ခက်လိုက်တာကိုရဲနိုင်ကို နိုင်အောင် ကျော့မပြောနိုင်တော့ဘူး"

"ဟုတ်တယ် ကျော့အပေါ်မှာ ကိုယ်ထားတဲ့ မေတ္တာကို မဖက်ခိုင်းနဲ့ ၊ ဘယ်တော့မှ မရဘူး"

"ကိုရဲနိုင်ကိုတော့ ကျော့ သနား လာပြီ"

"တော်စမ်းကျော့၊ သနားတယ်ဆိုတာမပြောနဲ့ ၊ ကိုယ်သိပ်ခံရခက်တယ်၊ မင်းဆီက ကိုယ်သနားခံနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းအချစ်ကို လိုချင်တာ၊ သနားလို့ ပေးလာမယ့် သံယောဇဉ်ကို ကိုယ်လက်မခံဘူး"

"ကျော့က ကိုရဲနိုင်ကို ဘယ်တော့မှ ချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ထပ်ပြီးပြောလိုက်မယ်"

"ကျော့ရယ် ကိုယ့်ကိုပြန်မချစ်သေးရင်နေပါ၊ အဲလိုစကားကို ယတိပြတ်ကြီး မပြောပါနဲ့ ကွာ"

ရဲနိုင်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သလို စိတ်လည်း ဆိုးသွားသည်။ ။

"ခရီးထွက်ဖို့ ဘာလိုသေးလဲ"

"ဘာမှ မလိုပါဘူး"

"ဒါဆို ကိုယ်သွားမယ်"

ရဲနိုင် စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိသော်လည်း ကျော့ကျော့စံက မသိချင်
ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ။ ရဲနိုင်က နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားသည်။ ။
ဒေါ်ဆွေဆွေနှင့် ခြံဝတွင် ရဲနိုင်ကဆုံရာ ဒေါ်ဆွေဆွေကိုပါ
နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားသည်။ ။

အိမ်ထဲသို့ ဒေါ်ဆွေဆွေက ဝင် လာပြီး ကျော့ကျော့စံကို မေးသည်။ ။

"မောင်ရဲနိုင် ပြန်သွားတာ မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ ကျော့ကျော့နဲ့
ဘာဖြစ်သွားလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ကျော့ တစ်ခုခုပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာမကောင်း
တာ"

"ဘာမှ မပြောပါဘူးဆိုမှ ဒေါ်လေးကလဲ"

ဒေါ်ဆွေဆွေကို စိတ်တိုစွာနှင့် ကျော့ကျော့စံကပြောပြီး သူ့အခန်းဆီ
သို့ ထထွက်သွားသည်။ ။

"ဒေါ်လေးတို့ နဲ့ ခက်တယ်၊ သူသဘောကျတိုင်း ကိုရဲနိုင်ကြီးနဲ့
လွှတ်ပြီး သဘောတူနေတာပဲ"

ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲသို့ အဝတ်အစားများကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်
အောင့်နှင့် ထည့်ပြီး ပါးစပ်က မကျေမနပ်နှင့် ပွစိပွစိလုပ်နေသည်။ ။

အဝတ်အစားတွေထည့်ပြီး အားသွားသော်လည်း အခန်းအပြင်မထွက်တော့ပါ။ ဒေါ်ဆွေဆွေ ထပ်ပြောလာမည့် ရဲနိုင်ရဲ့ အကြောင်းများကို မကြားချင်တော့ပါ။

"အခန်းထဲနေတာပါ နားအေးပါတယ်"

(၂)

ကျော့ကျော့စံက အခန်းအောင်းကာ ခုတင်ပေါ်လှဲရင်းနှင့် အတွေးများက အတိတ်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားသည် ။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များက သူ့ရင်ခွင်မှာ ယနေ့အထိ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သစ်လွင်နေဆဲပါ။

ကျော့ကျော့စံ ဆယ်တန်းဖြေမည့် နှစ်တွင် သူတို့ လမ်းထဲသို့ အင်ဂျင်နီယာပေါက်စ သက်ပိုင်ဦးတို့ သားအမိ ပြောင်းလာကြသည် ။

တစ်လမ်းလုံးတည်းနေ ပင်စင်စား ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးတစ်ယောက်ထံတွင် ကျော့ကျော့စံနှင့် သူငယ်ချင်း မေစိုးအင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်တက်ကြသည် ။

ဆရာမကြီးဒေါ်ဆက်ထံတွင် ကျော့ကျော့စံနှင့် မစိုးက ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင် တက်ခဲ့ကြသည် ။

အင်္ဂလိပ်စာတော်သော ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးကို ဆရာမကြီးဒေါ်ဆက်က အလွန်ချစ်ခင်သည် ။ စာသင်နေရင်းက တပည့်ချစ်နှစ်ယောက်ကို မေးသည် ။

"ဒီနှစ်ရော သမီးတို့ နှစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်စာ ဒီထွက်နိုင်မလား"

"စိတ်ချပါ တီချာကြီး၊ ဂုဏ်ထူးထွက်အောင် ဖြေပါ့မယ်"

"တခြားဘာသာတွေလည်း ကြိုးစားဦးနှော်"

"ကြိုးစားပါတယ် တီချာကြီး"

"ဂုဏ်ထူးများများ ပါတော့ ကောင်းတာပေါ့"

"ကျော့တို့ က သင်္ချာလည်း ဂုဏ်ထူးထွက်ချင်တယ်၊ ခက်တာက သင်နေတဲ့ ဆရာက နယ်ကိုအလုပ်ပြောင်းရတယ် တီချာကြီးရဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ခုလောလောဆယ် သင်ပေးမယ့်ဆရာ မရှိဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် တီချာကြီး"

"ဒါဆို တီချာကြီး စုံစမ်းပေးပါ့မယ်ကွယ်၊ စိတ်အေးအေးထား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ တီချာကြီး"

ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးတို့ နှစ်ယောက် ဆရာမကြီးက သူတို့ အခက်အခဲကို ကူညီမည်ဆို၍ လွန်စွာပျော်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျူရှင်သွားသည့် အချိန်မှာ ဆရာမကြီးက သူတို့ နှစ်ယောက်အား ဝမ်းပန်းတသာနှင့် ပြောသည်။

"သမီးတို့ အတွက် သင်္ချာဆရာ ရပြီကွယ့်"

"ဟုတ်ကဲ့တီချာကြီး၊ ကျော့တို့ ဘယ်တော့စာသင်ရမှာ လဲ"

"တီချာကြီးခေါ်ထားတယ်၊ ခဏနေရင် သူလာလိမ့်မယ်"

"ဆရာက ဘယ်တက္ကသိုလ်ကလဲဟင်"

"မောင်သက်ပိုင်ဦးက ကျောင်းဆရာ မဟုတ်ဘူး ကွယ်၊ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီးသား၊ အလုပ်လျှောက်ထားတုန်း အားနေတာနဲ့ တီချာကြီးက အကူအညီတောင်းလိုက်တာ"

"ဪ...ကျောင်းဆရာ မဟုတ်ဘူး နော်"

"ကျောင်းဆရာမဟုတ်ပေမယ့် ဆယ်တန်းသင်္ချာကို သူကောင်းကောင်း သင်နိုင်ပါတယ်၊ မနှစ်က သူသင်ပေးလိုက်တဲ့ ကလေး ဒီထွက်သွားတယ်တဲ့ "

ဆရာမကြီးဒေါ်ဆက်စကားကြောင့် ကျော့ကျော့စုံနှင့် မေစိုးတို့ နှစ်ယောက် သဘောကျသွားသည်။ ။ ကျော့ကျော့စုံနှင့် မေစိုးတို့ နှစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်စာသင်ပြီးသည့် အချိန်လောက်မှာ သက်ပိုင်ဦးရောက်လာသည်။ ။

"လာ မောင်သက်ပိုင်ဦး"

ဒေါ်ဆက်က သက်ပိုင်ဦးကို စာသင်နေသည့် အရာသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဒါ မင်းသင်ရမယ့်တပည့်နှစ်ယောက်၊ ကျော့ကျော့စုံနဲ့ မေစိုးလေ"

"ကျော့တို့ ကို စာသင်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ"

"ကျွန်တော်က ဆရာမဟုတ်ပါဘူး၊ အားနေလို့ ဝင်သင်ပေးတာပါ၊ ဆရာလို့ မခေါ်ကြပါနဲ့ ဗျာ"

"သူတို့ ကို စာသင်ပေးတဲ့ နောက် မင်းက သူတို့ ဆရာ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာလို့ မခေါ်ပါစေ

နဲ့ "

အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး ရိုးသားမှုရှိနေသော သက်ပိုင်ဦးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဆက်က ရယ်လိုက်သည်။ ။ တစ်ချိန်က ဒေါ်ဆက်သည် သက်ပိုင်ဦးရဲ့ ဆရာမ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ ရိုးသားတည်ကြည်သော တပည့်ရဲ့ စိတ်ထားကိုသိ၍ ကျော့ကျော့စံတို့ နှစ်ယောက်ကို သင်ခိုင်းခြင်းပါ။

"ဆရာလို့ ခေါ်တာမကြိုက်ရင် မေစိုးတို့ က ဘယ်လိုခေါ်ရမှာ လဲ"

လျှာသွက်အာသွက် မေစိုးက မေးလိုက်သည်။ ။ သက်ပိုင်ဦးက ပြုံးရယ်ပြီး -

"ကိုသက်ပိုင်ဦးလို့ ခေါ်ရင် ပြည့်စုံပါပြီ"

ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ဒီနေ့ မင်းစသင်မှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ တီချာကြီး"

"ဒါဆို ခဏထိုင်စောင့်၊ တီချာကြီး သင်လို့ ပြီးတော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ"

ဒေါ်ဆက်က စာကိုဆက်သင်သည်။ ။ ဒေါ်ဆက်သင်ပြီး သက်ပိုင်ဦးက သင်္ချာကို စသင်သည်။ ။ သက်ပိုင်ဦးသည် အသင်အပြကောင်းသည် ဆိုတာကို ကျော့ကျော့စံတို့ လက်ခံသည်။ ။ စာသင်အပြီး သက်ပိုင်ဦးကို ပြန်မည်ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း မေစိုးက မေးသည်။ ။

"ကိုသက်ပိုင်ဦး ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်"

"ဒီလမ်းထဲမှာ ပါပဲ"

"ဒီလမ်းထဲမှာ ဟုတ်လား၊ တစ်ခါမှ လည်း မတွေ့ဖူးဘူး"

"ပြောင်းလာတာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"ဪ...ဟုတ်လား"

သက်ပိုင်ဦးသည် တစ်လမ်းတည်းသားတွေ ဖြစ်နေသည် ဆိုတာကို ကျော့ကျော့စုံနှင့် မေစိုးတို့ အံ့သြစွာ သိရှိလိုက်သည်။ ။ အိမ်သို့ပြန်လာရင်းနှင့် လမ်းတွင် တွက်ထိုးလိုက်သည်။ ။

"ကိုသက်ပိုင်ဦးက အင်ဂျင်နီယာတဲ့ ၊ ချောလည်း ချောတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ကြည့်ကောင်းတယ်"

"ကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံချမ်းသာပုံမပေါ်ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ်"

"သူ ဘယ်အိမ်မှာ နေလဲ စုံစမ်းကြည့်ဦးမယ်"

"မေစိုးရယ် စပ်စပ်စုစုဟယ်"

"တစ်လမ်းတည်းနေတာပဲဟယ်၊ သိထားသင့်တာပေါ့"

"သူက စာသင်ကောင်းတယ်နော်၊ ကျော့တို့ ကို ဒီနှစ်ကုန်အထိ သင်ပေးနိုင်ရင်ကောင်းမယ်"

"အေး ဟုတ်တယ်နော်၊ တော်ကြာ အလုပ်ဝင်သွားရလို့ မသင်နိုင်ရင် အခက်ပဲ"

"နယ်တွေဘာတွေ မပြောင်းရဘူး ဆိုရင်တော့ တို့ ကိုသူ ဆက်သင်နိုင်မှာ ပါ"

"ကိုသက်ပိုင်ဦးကြည့်ရတာ သဘောကောင်းမယ့်ပုံနော် ကျော့"

"အင်း...နင်ကတော့လေ၊ ကိုသက်ပိုင်ဦးကို ချီးကျူးပြီးရင်း ချီးကျူးနေတာပဲ"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာရင်း က ကျော့ကျော့စံရဲ့ အိမ်သို့ အလျင်ရောက်သည်။ ။

"ကဲ ငါသွားမယ်ကျော့"

"အေး၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်မှာ မဟုတ်လား"

"တက်မှာ ပေါ့"

"ဒါဆို ငါ့ကိုဝင်ခေါ်နော်"

"အထူးအဆန်းလုပ်လို့၊ အမြဲဝင်ခေါ်နေကျပဲ"

မေစိုးက သူ့ရဲ့ ပုံစံအတိုင်း လျှာသွက်အာသွက်နှင့် ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ။ ကျော့ကျော့စံက အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ ။

ကြော့ကြော့မော့မော့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော မိခင်ဒေါ်ဝေဝေနှင့် ဧည့်ခန်းတွင် ဆုံသည်။ ။

"မေမေ ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"သမီးကျူရှင်ပြီးပြီလား"

ဒေါ်ဝေဝေက ကျော့ကျော့စံရဲ့ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ သူက ပြန်မေးသည်။ ။

"ပြီးပါပြီမေမေ"

"ဒါဆို အိမ်စောင့်နော်၊ မေမေနဲ့ ဒေါ်လေး ကိစ္စရှိလို့ မြို့ထဲသွားမလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ"

"ကျော့ရေ၊ တံခါးတွေ သေချာပိတ်ထားဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး"

ကျော့ကျော့စံက အိမ်တံခါးတွေပိတ်ပြီး အခန်းထဲဝင် အဝတ်အစား လဲသည် ။ ပြီးမှ မီးဖိုဆောင်ကို ဝင်ပြီး အဆာပြေ တစ်ခုခုစားရန်ရှာဖွေ လိုက်သည် ။

"ဟုတ်ပြီ ခေါက်ဆွဲထုပ် ပြုတ်စားမယ်"

မာမီးခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်ကိုယူပြီး ပြုတ်စားသည် ။

သက်ပိုင်ဦးက ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးတို့ နှစ်ယောက်အနက် မေစိုး သည် အလွန်သွက်သည် ကို သတိထားမိသည် ။ စကားနည်းသော ကျော့ကျော့စံရဲ့ ဖူးစင်သောအလှကိုလည်း သက်ပိုင်ဦးက ကောင်းကောင်း ကြီး သတိထားမိသည် ။

ကျော့ကျော့စံရဲ့ အလှက သူ့ကိုဖမ်းစားလိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ကျော့ ကျော့စံတို့ ကို စာသင်ပေးနေရသူတစ်ယောက်မို့ သူတို့ အပေါ် ရိုးသား သောစိတ်ကို ထားရမည်ဆိုသော အသိနှင့် ရင်ထဲက လှုပ်ရှားမှုကို တား ဆီးထားသည် ။

"ကလေးသာသာရှိသေးတဲ့ ကျော့ကျော့စံအပေါ်မှာ ငါရိုးသားတဲ့ စိတ်ကိုပဲ ထားရမယ်"

သည် အသက်အရွယ်အထိ ရင်မခုန်ဖူးခဲ့သော သက်ပိုင်ဦးသည်

ကျော့ကျော့စုံကို စတွေ့မြင်စဉ်ခိုက်မှာ ရင်ခုန်ခြင်းဆိုသော ခံစားမှုကို ခံစားခဲ့ရသည်။ ။

"တီချာကြီးက ငါ့ကိုယုံကြည်အားကိုးလို့ သူတို့ ကို စာသင်ခိုင်းတာ၊ ငါ ဟာ သိက္ခာရှိရှိနေရမယ်"

ကျော့ကျော့စုံကို မြင်မြင်ချင်း ယိမ်းယိုင်သွားသော သူ့စိတ်ကို ပြန်ပြီးထိန်းလိုက်သည်။ ။

"ကျော့ကျော့စုံက ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူ့အပေါ်မှာ ငါ့စိတ်တွေ ရိုးသားရမယ်"

သက်ပိုင်ဦးက သူ့ကိုယုံသူ ဆုံးမပြီး ကျော့ကျော့စုံနှင့် ထပ်တွေ့ရသည့် အခါတိုင်း သူ့စိတ်တွေ မညွတ်ပျောင်းရန် ဆုံးမထားရတော့ပါမည်။

ဒေါ်ဝေဝေက သမီးဖြစ်သူကို သက်ပိုင်ဦးအကြောင်းကို မေးသည်။ ။

"သမီးတို့ သင်္ချာဆရာရပြီဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်မေမေ"

"မနက်က ဈေးထဲမှာ တီချာကြီးနဲ့ တွေ့လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါသူ့တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့ "

"ဟုတ်ပါတယ်မေမေ"

"ယောက်ျားငယ်ငယ်နဲ့ စာသင်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တီချာကြီးက တာဝန်ယူထားရင် ဘာမှ မပြောလိုဘူးပေါ့"

"တီချာကြီးအိမ်မှာ စာသင်တာပဲ မေမေရယ်၊ စိတ်မချစရာမရှိပါဘူး"

"သင်ပေးတဲ့ သူကငယ်တော့ မေမေစိတ်မချချင်ဘူး"

"သူကငယ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျော့ထက်အများကြီး အသက်ကြီးပါတယ်မေမေရယ်"

"မကြီးပါဘူး၊ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ တီချာကြီးကပြောတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျော့က ခုမှ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်မေမေရယ်"

ကျော့ကျော့စံက မိခင်စိတ်ချစေရန် အကာအကွယ်များ နှင့် ဆင်ခြေပေးသည်။ ။

"ပညာသင်တဲ့ အရွယ်မှာ ပညာကိုပဲစိတ်ဝင်စားနော်"

"စိတ်ချပါမေမေရယ်၊ ကျော့က ခုမှ ကလေးပဲရှိသေးတာ"

ကျော့ကျော့စံက မိခင်ကို ခွဲခွဲနဲ့နဲ့လေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို ဒေါ်ဝေဝေက ငုံထားမတတ်ချစ်သည်။ ။ အချိန်မတန်မီမှာ မဟုတ်မဟပ်တွေနှင့် ငြိစွန်းသွားမှာ ကို စိုးရိမ်သည်။ ။

ကျော့ကျော့စံကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဒေါ်ဝေဝေက ထားသည်။ ။ အပျိုကြီးဒေါ်ဆွေဆွေကလည်း တူမလေးကို ပုံပြီးချစ်သည်။ ။ စောင့်ကြပ်ဆုံးမသော မိခင်နှင့် အဒေါ်ကြားမှာ ကျော့ကျော့စံက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ တကယ့်ကို ပြားပြားဝပ်ဝပ်ပါပဲ။

အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ကျော့ကျော့စံက တကယ့်

ကို ကလေးတစ်ယောက်လို မိခင်ကိုရော အဒေါ်ကိုပါ ချဲ့နဲ့နေသည် ။

(၃)

ကျော့ကျော့စံကို နေ့တိုင်းတွေ့ရလေ သက်ပိုင်ဦးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စိတ်
တွေက တိုး၍ တိုး၍ ပွားနေသည်။ ထိုချစ်စိတ်တွေ အပြင်အစွန်းအစထွ
က်မလာရန် မနည်းကြီးကို ချုပ်တည်းနေရသည်။

ကျော့ကျော့စံက ဖြူစင်သောအလှ၊ ရိုးသားသောစိတ်ထားနှင့် နုနုန
ယ်နယ်လှပမှုတွေက သူ့ရဲ့ နှလုံးသားကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ထားသည်။

သူ့ရဲ့ ခံစားမှုတွေကိုပင်ပန်းစွာနှင့် မျိုသိပ်ရင်းနှင့် အချိန်တွေ ရွေ့
လျားခဲ့ပါပြီ။ ကျော့ကျော့စံတို့ စာမေးပွဲကြီးဖြေရပါပြီ။ သင်္ချာဖြေသည့်
နေ့မှာ သက်ပိုင်ဦးက လိုက်စောင့်သည်။

စာမေးပွဲဖြေပြီး ပြီးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် စာမေးပွဲအခန်းထဲမှ ထွက်
လာသော ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးကို တွေ့လိုက်ရစဉ် သူတို့ အနားသို့ အ
လောတကြီးနှင့် သက်ပိုင်ဦးက ရောက်သွားသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကျော့ကျော့နဲ့ မေစိုး ဖြေနိုင်ရဲ့ လား"

"ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ဒီထွက်မှာ သေချာတယ်"

"ဟုတ်လား ဒါဆို ကိုယ်ဝမ်းသာရပြီပေါ့"

"သင်္ချာဂုဏ်ထူးထွက်ရင် မေစိုးတို့ ကို ဆုချရမယ်နော်"

မေစိုးက လျှာသွက်အသွက်နှင့် သက်ပိုင်ဦးကို ပြောသည်။

"ဒီထွက်တဲ့ နောက်တော့ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကို ဆုချရမှာ ပေါ့"

ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးတို့ အိမ်အပြန် သက်ပိုင်ဦးကပါ လိုက်ပြန်သည် ။ လမ်းတစ်လျှောက် ရယ်မောစကားပြောလာကြသည် ။

ကျော့ကျော့စံတို့ စာမေးပွဲဖြေပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာ ကျော့ကျော့စံကို သက်ပိုင်ဦးက နေ့စဉ်တွေ့နေရသော အခွင့်အရေးလေး ပျောက်ဆုံးသွားသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ ကျော့ကျော့စံနှင့် တွေ့ခွင့်ကြုံသည် ။ တွေ့ရသည့် အခါကလည်း လမ်းမှာ သွားရင်းလာရင်းနှင့် တွေ့ရသည် သာ ရှိသည် ။

မတွေ့ရလေမှ ကျော့ကျော့စံအပေါ် သက်ဝင်နေသော သူ့ရဲ့ မေတ္တာ အင်အားကို သိရှိရပြန်သည် ။ ကျော့ကျော့စံအပေါ်တွင် နှုတ်မရသောမေတ္တာတွေနှင့် သက်ဝင်နေပါပြီ။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်သည့် နေ့က ဆရာမကြီးဒေါ်ဆက်အိမ်သို့ အောင်စာရင်းကြည့်ပြီး ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးတို့ က ဝမ်းသာအားရ ရောက်လာသည် ။

"တီချာကြီးရေ ကျော့တို့ နှစ်ယောက်လုံး စာမေးပွဲအောင်တယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဒီဘယ်နှလုံးလဲ"

"နှစ်ယောက်စလုံး သင်္ချာနဲ့ အင်္ဂလိပ် ဒီထွက်တယ်"

"ဟုတ်လား၊ တော်လိုက်ကြတဲ့ တပည့်တွေကွယ်"

ဆရာမကြီးဒေါ်ဆက်က ဝမ်းသာအားရ တပြုံးပြုံးနှင့် ရှိနေသည်။ ။

"ဒါနဲ့ မင်းတို့ သင်္ချာဂုဏ်ထူးထွက်တာ မောင်သက်ပိုင်ဦးသိပြီးပြီလား"

"မပြောရသေးဘူး တီချာကြီး"

"သွားပြောလိုက်ဦးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့တီချာကြီး၊ နောက်မှ မေစိုးတို့ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်"

"အေးပါကွယ်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသော မျက်နှာလေးနှင့် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲပြီး သက်ပိုင်ဦးရဲ့ အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

"ကိုသက်ပိုင်ဦးရေ"

မေစိုးက သက်ပိုင်ဦးရဲ့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည် နှင့် အသံပြကြီးနှင့် လှမ်းခေါ်သည်။ ။ သက်ပိုင်ဦးက ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ။

"ဟော မေစိုးနဲ့ ကျော့ကျော့စံ အောင်စာရင်းကြည့်ပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျော့တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သင်္ချာဒီပါတယ်"

"ကိုယ်သိပြီးနေပါပြီ၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက သွားကြည့်ထားတယ်"

"ဟုတ်လား"

"ကျော့ကျော့စံနဲ့ မေစိုးတို့ အတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းသာပါတယ်"

"မေစိုးတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း အရမ်းဝမ်းသာနေတာပါ"

ဝမ်းသာကြည်နူး၍ ကြည်လင်လှပနေသော ကျော့ကျော့စံရဲ့ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သက်ပိုင်ဦးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တွေ ပိုသွားပါတော့သည်။ ။

"မေစိုးတို့ ကို ဆုချမယ်ဆိုတာ တကယ်လားဟင်"

"တကယ်ပေါ့"

"ဒါဆိုအခုဆုချလေ"

"ဟယ် မေစိုးကလည်း ကိုသက်ပိုင်ဦးကို အားနာစရာ"

"ကိုသက်ပိုင်ဦးက ဆုချမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးသားလေ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကတိတည်ပါတယ် မေစိုးရယ်"

ကျော့ကျော့စံက သက်ပိုင်ဦးရဲ့ အိမ်လေးကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ။
ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကုလားထိုင်အဟောင်းလေး သုံးလေးလုံးကလွဲလို့ ဘယ်သို့သော အဆောင်အယောင်တွေမှ ရှိမနေပါ။

သက်ပိုင်ဦးရဲ့ ဘဝအခြေအနေကို ဧည့်ခန်းက သက်သေထူနေသည်။ ။
သက်ပိုင်ဦးရဲ့ ဆင်းရဲချို့တဲ့ မူအပေါ်မှာ ကျော့ကျော့စံက ကရုဏာသက်ဝင်သွားသည်။ ။

သူတို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောနေစဉ်
ဝိန်ဝိန်ကိုင်းကိုင်းအသက်ကြီးကြီးအဘွားကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ။

"ဒါ ကိုယ့်မေမေလေ"

သက်ပိုင်ဦးက သူ့မိခင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ အိုမင်းနွမ်းနယ်နေသော သက်ပိုင်ဦးရဲ့ မိခင်မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိတ်သဘောထားဖြူစင်သော အရိပ်လက္ခဏာများ ရှိနေသည် ။

"ဒါ ကျွန်တော်စာသင်ပေးတဲ့ ကလေးတွေလေ"

"ဟုတ်လား၊ စာမေးပွဲအောင်ကြတယ်မဟုတ်လား"

ကျော့ကျော့စံတို့ နှင့် သူ့ သားပြောနေသော စကားများကို နားစွန် နားဖျားကြားပြီး၍ ထိုသို့မေးသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အောင်ပါတယ်"

"သားသင့်တဲ့ ဘာသာ နှစ်ယောက်စလုံး ဂုဏ်ထူးထွက်တာ မေမေ"

"ဟုတ်လား၊ တော်လိုက်ကြတာကွယ်"

"သူတို့ ကို သားက ဆုချရမယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဘာတွေဆုချမှာ လဲ"

"တစ်ယောက်ငါးရာစီပါ၊ စေတနာကတော့ ဒီထက်ပိုပါတယ်"

ကျော့ကျော့စံက သက်ပိုင်ဦးတို့ နေထိုင်ပုံကိုကြည့်ပြီး မပြည့်စုံသော သူထံမှ မယူရက်အောင်ဖြစ်သွားသည် ။

"ကျော့တို့ ကို ဆုချစရာမလိုပါဘူး ကိုသက်ပိုင်ဦးရယ်"

"ယူပါကျော့ကျော့စံရယ်၊ ငွေက ငါးရာတည်းဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီမှာ စေတနာတွေအများကြီးပါပါတယ်"

သက်ပိုင်ဦးတို့ ရဲ့ နေထိုင်မှုအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မေစိုးကပါ ဆုကိုမယူရက်တော့ပါ။

"ဆုချတာ မေစိုးတို့ မလိုချင်ပါဘူး၊ ဂုဏ်ထူးထွက်အောင်သင်ပေးတဲ့ ကိုသက်ပိုင်ဦးကို မေစိုးတို့ ကတောင် ကျေးဇူးဆပ်ရမှာ ပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုသက်ပိုင်ဦးကို ကျော့တို့ က ကန်တော့ရမှာ ပါ"

"ကိုယ့်စေတနာကို မေစိုးနဲ့ ကျော့ကျော့စံက လက်မခံဘူးလား"

"ကိုသက်ပိုင်ဦးရဲ့ စေတနာကို ကျော့တို့ ရပြီးပြီပဲ၊ နောက်ထပ်ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး"

သက်ပိုင်ဦးက အတင်းဆုချသော်လည်း ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးက လက်မခံပါ။ နောက်ဆုံး သက်ပိုင်ဦး လက်လျှော့သွားရပါသည်။ ။

"ဒါဆိုမနက်ဖြန် အမေ မုန့်ဟင်းခါးချက်ကျွေးမယ်၊ သမီးတို့ လာစားကြနော်"

ကြားထဲက သက်ပိုင်ဦးအမေက ထိုသို့ဝင်ပြောသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတော့ မေစိုးတို့ မငြင်းနဲ့ တော့နော်"

"ကောင်းပါပြီရှင်၊ မနက်ဖြန် မေစိုးတို့ နှစ်ယောက် လာစားကြပါမယ်"

ထပ်ငြင်းနေလျှင် သက်ပိုင်ဦးရော သူ့အမေပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုး၍ ကျော့ကျော့စံတို့ က လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ။ အပြန်လမ်းမှာ မေစိုးက စတင်၍ သက်ပိုင်ဦးတို့ ရဲ့ အခြေအနေကို ဝေဖန်သည်။ ။

"ကိုသက်ပိုင်ဦးတို့ က အတော်ချို့တဲ့ တာပဲနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါး ချက်ကျွေးမှာ ကိုလည်း မစားချင်ပါဘူး၊ အင်း ... ငြင်းပြန်ရင်စိတ်မကောင်းမှာ စိုးလို့ လက်ခံလိုက်ရတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ အမေကြီးကလည်း သိပ်ပြီးကျွေးချင်နေလို့ လက်ခံလိုက်ရတယ်"

မေစိုးကပါ ကရုဏာသက်စွာပြောသည်။ ။

"ကိုသက်ပိုင်ဦးက အလုပ်ကောင်းကောင်း တစ်ခုရသွားရင်ကောင်းမယ်နော်"

"အင်ဂျင်နီယာပဲ ကျော့ကျော့ရယ်၊ တစ်နေ့တော့ ကောင်းစားမှာ ပေါ့"

စကားတပြောပြောနှင့် ပြန်လာကြရာ ကျော့ကျော့စံရဲ့ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာသည်။ ။

"ကျော့ကျော့ ဒီနေ့ငါတို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ လျှောက်လည်မယ်နော်"

"အေး မေမေ့ဆီက ခွင့်တောင်းကြည့်မယ်"

"စာမေးပွဲအောင်တာပဲဟယ်၊ နင့်အမေက ခွင့်ပြုမှာ ပါ"

မထင်နဲ့ မေစိုးရေ၊ မေမေနဲ့ ဒေါ်လေးက ငါ့ကိုသိပ်ပြီးလွတ်လပ်ခွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်အဖြစ်က ရွှေလှောင်အိမ်ထဲက ငှက်မင်းသမီးလေးလို ဖြစ်နေပြီ"

မေစိုးက လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

"ကဲ အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါပါကူပြောပေးမယ်"

နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲသို့ဝင်သည်။ ။ ဒေါ်ဝေဝေက တွေ့ပြီးလှမ်းမေးသည်။ ။

"ဟော သမီးတို့ ပြန် လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ"

"တီချာကြီးက ဘာပြောလဲ"

"တီချာကြီးက အရမ်းဝမ်းသာနေတာ မေမေရဲ့ "

"မေစိုးတို့ ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဒီနေ့ လျှောက်လည်ချင်တယ် အန်တီဝေ၊ ကျော့ကျော့ကိုပါ ထည့်လိုက်ပါနော်"

"ဘယ်တွေသွားကြမှာ လဲ"

"အောင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ စားကြသောက်ကြမယ်"

"ယောက်ျားလေးတွေ ပါမှာ လား"

"မပါပါဘူး အန်တီဝေ"

"ဒါဆိုသွားလေ၊ စောစောပြန်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီဝေ"

မေစိုးက ဒေါ်ဝေဝေကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ရင်းနှင့် ကျော့ကျော့စံကိုပါ တစ်ပါတည်းပြောသည်။ ။

"ကျော့ကျော့ နင်အဝတ်အစားလဲဦးမှာ လား"

"အေး"

"ဒါဆိုလဲလေ၊ ငါစောင့်နေမယ်"

"အေး"

ကျော့ကျော့စံက အခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။ ။ စုဆောင်းထားသော မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံများကိုယူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ။

"ပြီးပြီ"

"မုန့်ဖိုးယူသွားဦးလေ"

ဒေါ်ဝေဝေက ပြင်ဆင်ထားသော ကျော့ကျော့စံကိုကြည့်ပြီးပြောသည်။ ။

"ကျော့မှာ ရှိပါတယ် မေမေ"

"ရော့ ယူသွားဦး"

ဒေါ်ဝေဝေပေးသော ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

"ကျော့တို့ သွားမယ်နော်မေမေ၊ စိတ်လည်း မပူနဲ့ နော်"

"အေးပါ"

"မေစိုးတို့ သွားမယ်နော် အန်တီဝေ"

"အေးအေး"

ဒေါ်ဝေဝေကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

။

"နင့်အမေက ဒီလိုကျတော့လည်း လွှတ်သားပဲ"

"စာမေးပွဲအောင်လို့ အခွင့်အရေးပေးလိုက်တာလေ"

"လာ ဟိုမိန်းမတွေကို သွားခေါ်မယ်"

ကျော့ကျော့စံနှင့် မေစိုးက စာမေးပွဲအတူအောင်ထားသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကိုခေါ်၍ စားသောက်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသည်။ ။

